

ATVIRAS LAIŠKAS PREZIDENTEI, SEIMUI, VYRIAUSYBEI IR VISIEMS MĄSTANTIEMS LIETUVOS ŽMONĖMS

Kas yra valstybė? Kas yra valstybingumas?

Ar tai tik sienomis atskirta teritorija su savo žemėmis, gamyklomis, įmonėmis, daugiau ar mažiau vertingais pastatais, kuriuos galima parduoti, ar tai kažkas daugiau?..

Pabandykite įsivaizduoti: įsisiautėjusios stichijos sugriauna pastatus, brangias gamyklas, suniokoja milijardus kainuojančius įrengimus... Regime tai kitose valstybėse įvairiais laiko tarpsniais. Protui paklūstantieji sakys, jog tai gamtos šėlsmas, jos procesai. Tačiau visame pasaulyje vis garsesniais tampa balsai sakantys, jog perspėjimas tai visai žmonijai, kurios dalimi yra ir Lietuva. Galime džiaugtis, jog palyginti ramioje vietoje gyvename, bet...

Bėgimas paskui pinigus pavertė žmoniją jų vergais. Pamišome, jog tada, kai jie buvo įvesti, tarnavo jie tik verčių ekvivalentu, turinčiu palengvinti pernelyg sudėtingus natūrinius mainus. Dabar gi priemonė virto objektu, užvaldančiu žmonių sąmones. Tad, argi įmanoma išvengti krizių, aiškiai nurodančių skaudulius visos žmonijos sąmonėje.

Žemė – gyvas organizmas. Jos gyslomis teka kraujas – nafta. Ji turi smegenis – mineralus, kvėpuoja per augalus. Turi ir savas votis – vulkanus, kurios gali atsiverti, kai organizmui reikia išsivalyti nuo viduje susikaupusių pūlių, t. y., to, ką tas organizmas priverstas priimti iš aplinkos, vadinasi, žmonių.

Ne vieną civilizaciją paslėpė vandenys, ne vieną kartą keitėsi Motinos Žemės veidas: vienos žemės iškildavo, kitos įgrimzdavo.

Supraskite teisingai, ne apie kataklizmus šnekame. Nereikia Lietuvai jų bijoti, nors ir baugina daugelį jautriųjų paranormalūs žmonės savo vienas nuo kito nuskaityta informacija.

Kalbame apie evoliuciją, t. y., apie tai, kad visados kosminė upė, kurioje mes visi esame, nešė nuo nesąmoningumo į sąmoningumą. Susipratusiai žino, jog sąmoningėjame įveikdami kliūtis, nes yra toje upėje ir slenksčių, ir krioklių. Kai kada ji teka ramiai ir tykliai.

Dabar – slenkstis, už kurio gali būti krioklys. Reikia sumanaus irklautojo, kad jį praeiti. Be jo valtelė pražus.

Kiek ekstremalių pokyčių Žemėje bevykdavo, tačiau visados dalis žmonių, kaip ir gyvūnų išlikdavo. Jie duodavo pradžią naujai evoliucijos apvijai.

Daug paslapčių dar mokslininkai neištyrė. Ne visos ir turi būti atvertos.

Todėl, visų pertvarkų, krizių, o tiksliau svarbių pokyčių mazguose, svarbiausias yra *žmogus*. Gali sugriūti namai, būti sunaikintos materialios vertybės,

tačiau išlikęs žmogus, kurio krūtinėje plaka karšta širdis, kuris turi blaivią galvą, sveikas rankas ir kojas, viską sukurs naujai. Būtina tik tikėti, kad nepasisiekti negali.

Be žmogaus pasaulis tuščias. Tik per jį jis įgyja *dvasią*. Tačiau ne visi ją įgyja, o tik tie, kurie *tiki* savimi, savo darbų prasme bei jų ateitimi.

Nebuvo kažkada to, ką dabar mes vadiname valstybėmis. Dabar yra. Jos apjungia grupes žmonių, turinčių savą mąstymo būdą – mentalitetą, saviraišką, temperamentą, elgesio normas, charakterį ir, žinoma, istoriją. Todėl jautresnieji labai skirtingai jaučiasi pervažiavę iš vienos šalies į kitą. Tai įprasta vadinti šalies energetiniu lauku. Šiame lauke – visų ten gyvenančiųjų mintys ir lūkesčiai, maitinantys mentalinę erdvę, o taip pat papročiai, įpročiai ir prisirišimai, maitinantys emocinę (astralinę) erdvę. Visa tai kaupėsi per amžius. Pietinėse šalyse labiau išreikšta emocinė erdvė, šiauriečių – mentalinė. Tačiau dar visos šalys turi didesnę ar mažesnę dvasinę erdvę, kuriose paslėptas visų toje teritorijoje gyvenusių išmintingų žmonių metų metais sukauptas dvasios potencialas arba paveldas.

Netiesa, kad Lietuvai tik 1000 metų. Netiesa, kad ji tik žemdirbių kraštas. Tai nori įteigti tie, kuriems neprieinama tikrosios Dvasios jėga arba tie, kurie nori ją sutriptyti ir niekinti, kaip tai buvo daroma anksčiau.

Filologai žino tris senąsias kalbas: lotynų, sanskrito ir lietuvių. Pirmųjų dviejų nebėra. Lietuvių išliko. Ja dar kalbame mes. Ar pagalvojote, kiek ištvermės ir tikėjimo reikėjo, kad ta kalba būtų išlaikyta gyva iki šių dienų. Ar ne Lietuvos Dvasios palaikomos motinos ilgais kalbos draudimo laikotarpiais mokė jos savo vaikus? Ar ne ji suteikė tikintiems Lietuva ir jos prisikėlimu didžiulės galios ją vienintelę išsaugoti, nepaisant vargo, skurdo ir niekinimo ar net prievartos?

Daug tūkstančių metų Lietuvos senajai išminčiai. Sunaikinta ji buvo iki pašaknių, kaip buvo sunaikinti prūsai, kuršiai ir daugybė kitų. Tačiau mena dar tą išmintį senasis Lopaičių piliakalnis prie Tverų bei daugybė šventviečių, kurių kadaise mūsų teritorijoje buvo ne mažiau kaip Graikijoje ar Indijoje. Neparanki buvo toji išmintis užkariautojams, nes trukdė ji šį „tiltą“ tarp Rytų ir Vakarų, kuriuo visados buvo mūsų teritorija, užimti. Lengviau valdyti ir papirkti nesuprantančiuosius, savos Idėjos neturinčiuosius... Išmintingo, Idėja tikinčio nepapirksi. Jį galima tik sunaikinti... taip buvo daroma... tačiau ar ne šitaip elgiamasi ir dabar?...

Išminčiai įmeldė mūsų šalies erdves, įmaitino jas savo idėjiškumu ir tikrumu, kylančiu iš Tikėjimo. Tai liko mūsų šalies dvasiniuose laukuose, nors tų, kurie tai padarė seniai seniai nebėra.

Deja, pasiimti tą brangią dovaną gali tik tas iš jų, kuris nuoširdžiai tiki savo šalimi ir jos ateitimi, kuris pasiruošęs paaukoti jai savo gyvenimą. Ar daug tokių dabar? Bėgdami paskui pragyvenimą, maistą, skaičiuodami monetas, kad sumokėtų už komunalines paslaugas ar... kreditus... žmonės tampa įkaitais tų, kurie jokio tikėjimo ir jokios dvasios neturi, tačiau turi... pinigų... Tada daugelis sako: „nieko toje Lietuvoje nėra“ ir traukia ten, kur savus sugebėjimus parduos brangiau. Jie taip ir neprisiliečia prie Lietuvos dvasinės erdvės. Jie jos nebeieško, nežinodami, kad joje – begalinė stiprybė slypi.

Tačiau yra ir tų, kuriems ima busti supratimas, kad, jei jau jie gimė Lietuvoje, vadinasi, ją turi gerbti ir mylėti taip, kaip myli ir gerbia savo motiną, juos pagimdžiusią ir užauginusią. Toks ima pats ieškoti, kaip savo sugebėjimus ir patirtį panaudoti galėtų, kad visiems Lietuvoje gyvenantiems būtų geriau. Jam atsiveria Lietuvos dvasinės erdvės. Jos ima jį maitinti. Kuo labiau toks įsisuka, vis karščiau įžiebdamas savo širdies ugnį, tuo daugiau stiprybės į jį priteka, tuo daugiau išganingų minčių ateina. Tik šitaip formuodavosi legendiniai herojai, savu laiku vadinti idėjiškais keistuoliais.

Sunkus laikmetis žadina tuos, kam lemta įvykdyti svarbius uždavinius. Tokie negali likti nuošalėje, ramiai laukdami, kuo viskas baigsis, nebaksnoja kitam į šoną: „Daryk tu“. Tokie nebėga svetur ieškodami patogesnio gyvenimo sau ir savo šeimai. Jie patys nepajunta, kaip atsiduria įvykių verpete, į kurį įsukti staiga ima ir pasiryžta ... žygdarbiui, kurio nebegali neatlikti. Toks įgyja visų Lietuvos senųjų išminčių jėgą, nes yra jos vertas. Kuris iš Jūsų Juo bus?..

Tačiau didžiausia atsakomybė gula ant pečių priesaiką Lietuvai davusiesiems. Jais pasitikėjo žmonės, juos išrinko. Jie tikisi, kad tarp jų atsiras tas karžygys, kuris pasiaukos jų labui. Tuos išrinktuosius jie peni sava energija. Kuo stipresnį energetinį palaikymą kuris nors jų gauna, tuo geriau jam sekasi vykdyti savas pareigas. Sukėlęs savo rinkėjams skausmą, pats jį savaip patiria. Jo sprendimai tampa netikusiais. Dar daugiau, jis teršia energetinį šalies lauką, nes piktnaudžiauja tais, kurie juo pasitikėjo. Tie, kuriais piktnaudžiaujama, ilgainiui nebesitaiksto su energijos praradimu ir galiausiai ima kovoti. Todėl visi pakilimai – kritimai, kaip ir revoliucijos ar pasipriešinimo kovos valstybių gyvenime turi savo energetinę priešistorę.

Ne vien pasaulinė finansinė krizė kalta dėl dabartinės Lietuvos padėties. Ši krizė – tai tik aiškiai matoma dvasinės arba vertybių krizės išdava.

Lietuvos problema – valdžios naudojimas žmonėmis, jų negerbiant ir net ignoruojant. Tai lyg dvi atskiros valstybės: viena – seimas ir vyriausybė, kita – visa Lietuva. Prezidentei tenka itin sunki duona: meistrauti tarp šių abiejų pusių. Daug išminties, valios ir diplomatijos reikia, kad būti harmonizuojančiuoju faktoriumi...

Visa tai todėl, kad daugelis priesaiką padėti žmonėms davusiųjų taip ir nesuprato atsakomybės, kurią per šią priesaiką prisiėmė arba, susidūrę su sunkumais, sparnus nusvilę, palūžo. Pamiršo, o gal nesupranta ir to, kad harmoningą evoliuciją patys žmonės skatinti gali. Reikia tik vieno: su jais santarvėje būti, vadinasi, išmokti juos išgirsti. Deja, dar prieš nepilnus dvidešimt metų buvo klausomasi Maskvos, dabar gi Briuselio ir Amerikos. Įtikti siekiantysis, galiausiai pameta save. Jis nebetenka savitumo, individualybės, ima virsti kauke, robotu, klonu, neturinčiu gyvybės. Tas, kuris prisiėmė atsakomybę dar ir už kitus, tokiu virsdamas pats, tokiais verčia ir tuos, kurie juo pasitikėjo... Taip lyg šiurpiame fantastinio filmo scenarijuje, rizikuojama tapti klonų šalimi.

Negauna palaikymo iš Lietuvos dvasinių erdvių klonu tapusysis... Nedirba jis savos šalies labui, nes abejingas jis jos žmonėms. Atsiranda tarp jų ir tokių, kurie jais patikėjusių žmonių genocidą vykdyti ima, tiesiogiai arba netiesiogiai naikindami arba išvartydami į užsienius šalies potencialą. Būtent šitaip nuo seno buvo vykdomos šalių nukariavimo politikos.

Tačiau, užmiršta tai darantieji, kad naikindami jais patikėjusius, sunaikina patys save. Todėl:

1. Visiems, nuo kurių nors kiek priklauso Lietuvos žmonių likimas, laikas būtų prisiminti jaunatviškus idėjinius siekius, jei jų turėta. Ne statistiniai vienetai Lietuvoje gyvena, o gyvi žmonės. Todėl, gal kažkam būtų pravartu paskaityti pasaką apie karalių, kuris, kad sužinotų, kaip iš tiesų gyvena jo šalies žmonės, apsirengia skarmalais ir išeina į gatvę... Tikėti Lietuvos žmonėmis ir jos ateitimi reikia pirmiausiai tiems, kurie ją kurti turi. Tada lengviau ja bus tikėti ir tiems, kurie tą tikėjimą beviltiškai prarado.
2. Lietuvos ateitis – jaunimas ir jo švietimas. Tai, kas dabar daroma – tai nusikaltimas prieš sielas, atėjusias į šią šalį ir Lietuvos senuosius išminčius bei karžygius, galvas už ją padėjusius. Šalies genocidas prasideda nuo tiesioginio arba netiesioginio jauno potencialo naikinimo. Kam svarbu išvartyti Lietuvai dirbti pasiruošusį išsilavinusį jaunimą iš Lietuvos? Kam svarbu sudaryti tokias sąlygas šalies viduje, kad išsilavinimas būtų prieinamas tik turtingųjų jaunuolių daliai. Kam svarbu paversti vos pradėjusius savarankišką gyvenimą žmones bankų įkaitais? Kas už viso to slypi? Nesitikime gauti atsakymų, nesitiki jo ir daugelis mąstančių Lietuvos žmonių... nes tik keli žmonės gali į tai atsakyti, kurie tikrai tylės...
3. Vienas svarbiausių kosminių principų – Teisingumas. Tai reiškia, jog kiekviena bet kieno sukurta priežastis visados turi savas pasekmes, kurios anksčiau ar vėliau pasiveja priežastį sukūrusįjį ir jokie pasaulio turtais jos neišpirks. Šalyje, kurioje nėra Teisingumo, įsitvirtina chaosas ir sujauktis, persiduodantys į visas kitas jos gyvenimo sferas. Jei teisėtvara dirba sau, o ne žmogui, šalis pakilti negali, nes ji sukuria neigiamas priežastis, kurios neišvengiamai atsiliepia visai šaliai.
4. Svarbus faktorius – tai sugebėjimas vertinti kito laiką ir energiją. Tai puikiai žino verslininkai. Tačiau kalbame ne tik apie tai. Žemėje mums skirtas begaliniai trumpas laikas. Jis skirtas tam, kad kiekvienas iš mūsų jį panaudotumėte prasmingai, o ne iššvaistytume. Vieni dar mąsto, kaip jį panaudoti, kiti naudoja, dar kiti – švaisto. Tačiau yra nemaža grupė žmonių, kurie jį jau beveik panaudojo. Tai pensininkai. Daugelis jų jau atliko savus darbus, kažkas gal ir nesuprato, kad gyvenimas praėjo. Buvo tarp jų tų, kurie

atidavė darbui savo ir artimųjų laiką ar net sveikatą, nuoširdžiai naudodami savo žinias, patirtį ir sugebėjimus, sukurdami daug puikių dalykų, mokydami kitus.

Už tai jiems suskaičiuojamos pensijos, iš esmės įvertinančios jų sąmoningo gyvenimo vertę ir indėlį. Tai kalkuliacija, kuri, deja, neįvertina sąžiningumo, atsidavimo, nuoširdumo ir gerų siekių, kaip ir nemiegotų naktų, paaukotų vardan kitų. Įvairiai jos skaičiuojamos, nors biurokratai tikina, kad teisingiau nebūna... Tebūnie... Tačiau atimti iš pakankamai minimalios dalies dar dalelę, kuri skirta duonai, atimti jam galimybę gauti vaistus ar gydymą, tai arogantiškas demonstravimas, jog žmogaus gyvenimas buvo bevertis ir dabar jam belieka persikelti prie šiukšlių konteinerio arba užbaigti tą netikusį gyvenimą pačiam, kad nesudarytų valdžiai nepatogumų.

Gerbiami senoliai anksčiau būdavo, nes jie užaugino tuos, kurie dirba dabar, nes jie didžiulę savo darbų dalį jau atliko, nes jie sukaupe patirtį, kuri ir dabar dar gali kažkam praversti.

Ar gali harmoningai gyventi šalis, kurioje negerbiamos šaknys, kurioje nepuoselėjami jauni daigai?

5. Daug padaryti žiniasklaida galėtų, jei pati savas vertybes perkratytų ir apie savo darbų prasmę pagalvotų.

Išeitys visados yra. Mokesčių mažinimas monopolijoms ir svečių šalių bankams, ne laiku uždarinėjama atominė elektrinė, beje, stovinti ant požeminio tektoninio lūžio, didžiųjų pastatų iš mokesčių mokėtojų kišenės statymas ir rekonstravimas sunkiu laikotarpiu – visa tai yra sąmoningai prarandamos taip dabar reikalingos pajamos. Moka pinigų srautus valdantieji su jais dirbti. Nenori valdžios vyrai jų skriausti, nes ne vienas ir ne du nuo jų patys priklauso. Paprasčiau atimti sriubos lėkštę iš senuko ar knygą iš perspektyvaus jaunuolio.

Nenori seime esantieji net pagalvoti, jog nereikia jų tiek, jog pusės ar kiek daugiau užtektų: liktų tie, kurie dirba, o ne tie, kurie tik kėdes užima.

Daug sutaupyti tada pavyktų...

Bręsta revoliucinė situacija. 2011 metai netruks ateiti. Tik teisingi sprendimai tų, kurie irkluoja šalies laivą, padės gražiai praeiti krioklį, dar labiau subręsti, sutvirtėti ir gal net suremti pečius kartu su tais, kurie buvo pamiršti.

Iš viso pasaulio į Lietuvą pastaruoju metu plūsta visų įmanomų dvasinių krypčių ir religijų lyderiai arba jų atstovai, siekdami įleisti čia savo

šaknis. Jie sako atvirai: „čia gyvena Dvasia“. Vadinasi, prie jos neišsenkamo šaltinio jie nori priglusti, iš jo gaivintis.

Tačiau pirmiausiai tą šaltinį turi atrasti tie, kurie čia gyvena, kurie šiuo oru kvėpuoja - nuo Prezidento iki mokinuko. Tą šaltinį atradę ir iš jo atsigėrę, prisikels iš tiesų.

Nuo Lietuvos prasidėjo Sovietų sąjungos griūtis. Ji įgijo Laisvės šauklio vardą. Nuo jos gali prasidėti ir naujas Dvasios atgimimas.

Esame naujame priešaušryje. Turime būti verti aušros. Turime dėl jos padirbėti kiekvienas, kas tik dar randa savyje nors trupinėlių jėgų. Be Tikėjimo ateitimi to nepadarysime. Tik tiems, kurie Tiki ir dirba vardan kitų, atsiveria Lietuvos dvasinių erdvių platybės. Jos įkvepia nepažeidžiamą stiprybę, jos suteikia išminties sprendimuose ir žygiuose vardan savo šalies ir jos žmonių gerovės. Gerbkime pasiaukojimą tų, kurių nebėra ir kurie ne dėl šitokios Lietuvos kovojo. Būkime verti jų atminties ir sukauptos išminties. Ji mūsų visų. Pasiimkime ir naudokime ją savo darbams. Tam reikia vieno – Tikėti ir daryti vardan kitų.

2009 11 28

Audronė Ilgevičienė
antropoteosofė

Petras Ilgevičius
antropoteosofas